ODLOŽME SVÉ PANCÍŘE, *ODDĚLUJÍ NÁS OD DRUHÝCH*

Každý má něco, čím se chrání před druhými. Nechceme zažívat zranění, odmítnutí ani zklamání. Jenže naše pomyslné pancíře nás mohou také oddělovat od lidí, na kterých nám záleží. Co nás chrání, nás může také věznit.

RYTÍŘ, KTERÝ ODLOŽIL SVOU ZBROJ

Před pěti sty lety přišel španělský rytíř Ignác z Loyoly na poutní místo Montserrat. Před sochou Marie, Ježíšovy matky, odložil svou zbroj. Chtěl tím vyjádřit, že začíná nový život. Už nechtěl bojovat jen za vlastní slávu, ale následovat Ježíše Krista a sloužit druhým lidem. Později se stal jedním z nejvýznamnějších křesťanských světců.

Někdy je potřeba něco odložit,
aby člověk mohl začít žít jinak.

I MY NOSÍME NEVIDITELNÉ PANCÍŘE

Nemusíme být rytíři, abychom nosili zbroj. Často se chráníme tvrdostí, kritikou, útočnými slovy nebo rychlým odsuzováním druhých. Někdy tím zakrýváme vlastní strach, nejistotu či stará zranění.

Jenže to, co nás má chránit, může postupně zatvrdit naše srdce. Místo porozumění pak přicházejí další konflikty, místo blízkosti odcizení. Odložit pancíř neznamená být slabý. Znamená to mít odvahu jednat jinak.

SKUTEČNOU SILOU JE LÁSKA

Když papež Lev XIV. na Montserratu hovořil o příběhu svatého Ignáce, nabídl zajímavou paralelu s naším životem. I my totiž někdy nosíme pancíře, které by stálo za to odložit. Poukázal přitom na Ježíšovu matku Marii, která obrací pozornost ke svému synu: „Udělejte, co vám Ježíš řekne“ (Bible, Jan 2,5). A jeho poselství je prosté: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás“ (Bible, Jan 15,12).

Začít se dá docela obyčejně. Tím, že se zdržíme zraňující poznámky, přestaneme někoho předčasně odsuzovat, pokusíme se druhému porozumět nebo uděláme první krok ke smíření.

Svět se nemusí měnit jen velkými činy.
Někdy stačí odložit vlastní pancíř.

Volně zpracováno podle promluvy papeže Lva XIV. na poutním místě Montserrat, 10. 6. 2026.